

ת"פ 57265/06/16 - מדינת ישראל נגד שמעון צוציאשוילי - נוכח, דוד אמסלם

בית משפט השלום בקריית גת

01 אוקטובר 2017

ת"פ 57265-06-16 מדינת ישראל נ' צוציאשוילי ואח' באיחוד דיון עם ת"פ 19233-08-14 (ביהמ"ש לנוער אשדוד)

בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואלי-מאייר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

הנאשמים

1. שמעון צוציאשוילי - נוכח

ע"י ב"כ עוה"ד יפעת דאי - נוכח

2. דוד אמסלם

גזר דין
(נאשם 1)

א. רקע עובדתי

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן הכולל ארבעה אישומים, כדלקמן:
 - באישום הראשון, נטען כי ביום 18.06.2016 בסמוך לשעה 05:00, פרץ בצוותא חדא הנאשם והנאשם 2 (להלן: "האחר") לרכב, בכך שפתחו את הדלת אשר הייתה סגורה אך לא נעולה ונכנסו לתוכו, זאת בכוונה לבצע גניבה. במעמד זה, גנבו הנאשם והאחר בצוותא חדא את ארנקו של בעל הרכב.
 - באישום השני, נטען כי בסמוך למועד המתואר באישום הראשון, פרץ הנאשם לרכב, בכך שפתח את הדלת אשר הייתה סגורה אך לא נעולה ונכנס לתוכו, זאת בכוונה לבצע גניבה.
 - באישום השלישי, נטען כי בסמוך למועד המתואר באישום הראשון, פרץ הנאשם לרכב, בכך שפתח את הדלת אשר הייתה סגורה אך לא נעולה ונכנס לתוכו, זאת בכוונה לבצע גניבה.
 - באישום הרביעי, נטען כי ביום 18.06.2016 בסמוך לשעה 04:00, הסיג הנאשם גבול לדירה בעיר אשדוד בכך שנכנס לתוכה, זאת בכוונה לבצע גניבה. במעמד זה, גנב הנאשם מהדירה סך של כ- 450 ₪ וטלפון נייד. עוד במעמד האמור, בזמן שהנאשם שהה בתוך הדירה, הסיג האחר גבול לתוך חצר הדירה, בכך שקפץ מעל הגדר ונכנס לתוכה, זאת בכוונה לבצע גניבה.
- הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע **בשלוש** עבירות של **פריצה לרכב כוונה לגנוב**, לפי סעיף 413 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); בעבירה של **גניבה מרכב**, לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין; בעבירה של **הסגת גבול כדי לעבור עבירה**, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין; ובעבירה אחת של **גניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

עמוד 1

2. כמו כן, הנאשם צירף כתב אישום מתוקן אשר הוגש נגדו בבית משפט השלום לנוער (להלן: "**כתב האישום המצורף**", "**תיק דרישת הנכס באיומים**"), ובו נטען כי כשבועיים עובר ליום 30.04.2014 נפגשו הנאשם והמתלונן (קטין) - שביניהם היכרות מוקדמת, במובן זה שהנאשם סבר שהמתלונן התקשר אליו כמה פעמים ו"צחק עליו" - בפארק בעיר אשדוד. במעמד זה, המתלונן החל להסביר לנאשם כי הוא אינו זה שצחק עליו, ואילו הנאשם אמר: "אני בטוח שזה אתה". מיד ובהמשך, הנאשם ביקש מהמתלונן את הטלפון הנייד, מסוג איפון S5, שהיה ברשותו, בתמורה ל- 700 ₪ שהאחרון היה חייב לו. בנסיבות אלו, המתלונן מסר לנאשם את הטלפון, והאחרון ביקש ממנו למחוק את נתוני ה"ענן" השמורים שם, כדי שיוכל למכור אותו.

לאחר מכן, המתלונן הציע לנאשם להעביר לו את כספי המשכורת שלו, כ- 900 ₪, ובלבד שלא ייקח ממנו את הטלפון. אולם, הנאשם לא שעה לתחנוני המתלונן וביקש ממנו למחוק את טביעת האצבע שלו מהטלפון, תוך שהוא מאיים עליו, באומרו: "יצאתי איתך גבר שלקחתי ממך את האייפון אני יוצא איתך כך רק כי אתה חבר". לאחר מכן, הנאשם עזב את המקום ביחד עם הטלפון של המתלונן, ובהמשך מכר אותו לאחר שזהותו ידועה למאשימה.

הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו נמצא אשם בעבירה של **דרישה באיומים של רכוש**, לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין.

3. הצדדים לא הגיעו להסכמו עונשיות, אולם בשים לב לגילו, הופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.

4. תסקירי שירות המבחן אשר התקבלו בעניינו של הנאשם נושאים אופי שלילי, ובסופם השירות נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית. חלף כך, הומלץ להשית על הנאשם עונש מוחשי ומעמיד גבולות ברורים בין המותר לאסור. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

5. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 04.09.2017, עולה כי הנאשם אינו מתאים לבצע עבודות שירות.

6. למען שלמות התמונה יצוין, כי הנאשם 2 הודה בכתב אישום מתוקן והדין בעניינו נדחה לשמיעת טיעונים לעונש.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

7. תחילה אציין, כי עוד בטרם צורף נשמעו הטיעונים לעונש בתיק דרישת הנכס באיומים בפני בית משפט השלום לנוער (פרוטוקול הדיון הוגש לעיוני - סומן ת/2), ולצדדים ניתנה הזדמנות להשלים את טיעוניהם בתיק זה במועד השמעת הטיעונים לעונש בפני מותב זה.

8. לגופם של דברים, ובתמצית, באת כוח המאשימה הפנתה לחומרת מעשיו של הנאשם, לנסיבות שנלוו אליהם, לערכים המוגנים שנפגעו ולפסיקתם של בתי המשפט. לדידה, במקרה הנדון יש לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין 8 ל- 12 חודשי מאסר בפועל. בכל הנוגע לעונש המתאים לנאשם, באת כוח המאשימה הפנתה לעברו הפלילי (גיליון הרישום הפלילי הוגש וסומן ת/1), לתסקירי שירות המבחן ולהיעדר האופק הטיפולי, ועתרה להשית עליו ענישה ברף הגבוה של המתחם הנטען, לצד מאסר מותנה, פיצוי, קנס והתחייבות להימנע מעבירה.

9. מנגד, באת כוח הנאשם הפנתה לעובדה כי הנאשם היה עצור בתיק זה מאחורי סורג ובריש ובמשך תקופה ארוכה

נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים, שאותם הקפיד לקיים; לכך שהוא קיבל אחריות על מעשיו, הודה במיוחס לו וחסך בזמן שיפוטי; ולנסיבות חייו. כן נטען, כי שירות המבחן "הרים ידיים" מהר מדי בכל הנוגע לאפשרות שיקומו של הנאשם. לבסוף, באת כוח הנאשם טענה כי יש למצות את האפיק הטיפולי אל מול שירות המבחן, ובכל מקרה ביקשה שעובר לגזירת הדין, בית המשפט יפנה הנאשם אל הממונה על עבודות השירות.

10. הנאשם הביע צער על ביצוע העבירות, ומסר כי ביצע את כל הבדיקות הנדרשות לשם קליטתו במסגרת טיפולית, אך לא ידע להסביר מדוע ניתק את הקשר שלו עם שירות המבחן.

דין והכרעה

11. ראשית חוכמה יצוין, כי המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש כולל בגין מכלול מעשיו של הנאשם בשני כתבי האישום. על פניו, נדמה כי עתירה זו אינה מתיישבת עם "מבחן הקשר ההדוק" ועם יתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)). דא עקא, ומאחר שבסופו של יום יש בכך כדי להיטיב עם הנאשם, בית המשפט לא ישים עצמו כקטגור בתובע והגם אם לא בלי התלבטות, יכבד את בקשתה זו של המאשימה. מה גם, שממילא בית המשפט יזהיר עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" באירוע בכללותו, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

עוד אעיר בנקודה זו, כי בטיעוניה לעונש ההגנה כלל לא התייחסה לשאלת מתחם העונש ההולם וממילא לא חלקה על המתחם שהוצג על ידי המאשימה. הגם שכך, אדרש ואבחן את השיקולים הרלוונטיים בשאלה זו. וכך, בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם, ולאחר מכן אגזור את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם האמור (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

12. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

13. בעצם ביצוע המעשים המיוחסים לו בת"פ 57265-06-16, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם שמירה לא רק על קניינו אלא גם על פרטיותו ותחושת ביטחונו של הפרט. הנאשם, בין היתר, התפרץ לרכבים ובכך, מעבר לפגיעה בפרט שרכושו נגזל או ניזוק, מעשים כגון אלה מביאים לפגיעה גם בכלכלת המדינה והציבור כולו, וזאת בדרך של ייקור פוליסות הביטוח של המוניות עקב ריבוי תביעות (ראו והשוו, למשל: רע"פ 7890/10 **לאיק מליטאת נ' מדינת ישראל**, (01.11.2010)).

אשר לעבירה של דרישת נכס באיומים, בעצם ביצועה פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם הגנה על ביטחונו, שלומו ושלמות גופו של הציבור, שמירה על הסדר הציבורי התקין והגנה על זכותו של הפרט לקניין ולכבוד. בהתנהגותו

הבריזנית, שילב הנאשם בין פגיעה בקניינו של המתלונן, עת חמס את רכושו, לבין פגיעה בשלוות נפשו ובכובדו, עת איים לפגוע בחירותו או בנכסיו (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בת"פ (מחוזי נצרת) 1013/12 **מדינת ישראל נ' יהודה ישראלוב**, (30.09.2013)).

14. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח כמותן של העבירות וטיבו של הרכוש הנגזל, סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה במקרה הנדון ברף שאיננו נמוך כל עיקר.

15. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לכך שלמעשיו של הנאשם נפלו קורבן 5 מתלוננים שונים. כן נתתי דעתי לטיבו של הרכוש שנגזל על ידי הנאשם, ולשוויו ככל שזה פורט בכתבי האישום. כך, מעבר לארנק ו-450 השקלים שנגנבו על ידי הנאשם, בולטת בחומר העובדה שהלה גנב גם טלפון נייד מהבית שלתוכו הוא נכנס וטלפון נייד נוסף שאותו נטל באיומים מהמתלונן בכתב האישום המצורף. אמנם שוויים של שני הטלפונים לא פורט בכתבי האישום (אלא רק סוגם), אך בכל מקרה ראוי לזכור את המעמד המיוחד שקנו הטלפונים הניידים בחיינו, וראו בעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 8627/14 **נתן דבראש דביר נ' מדינת ישראל**, (14.07.2015), שאמנם נאמרו בהתייחס לעבירת השוד, אולם ברי כי כוחם יפה גם לענייננו:

"... הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידנא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי... בין אם הדבר רצוי ובין אם לאו, לא ניתן להתכחש למעמד שתפס הסמארטפון בחיי חלקים נכבדים בציבור. כאמור, הסמארטפון משמש גם כמחשב, גם כמצלמה, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בגינם נתפס המכשיר בעיני רבים ל"צינור" אל העולם שבחוץ, ואף לפלטפורמה באמצעותה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות. מכאן הקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו."

כמו כן, והגם שהדבר לא צוין בסעיפי האישום, נתתי דעתי לעובדה שמפרק העובדות עולה כי את המעשים המיוחסים לו באישומים הראשון (ובמידה מסוימת גם באישום הרביעי) בת"פ 57265-06-16, ביצע הנאשם בצוותא חדא עם הנאשם 2. בית המשפט שוקל נסיבה זו לחומרה, שכן בהשוואה לעבירות שמבוצעות על ידי עבריין בודד, עבירות המבוצעות בחבורה הינן בעלות סיכון גבוה יותר להתגשם, ומנגד סיכולן על ידי רשויות אכיפת החוק הוא בעל סיכוי נמוך יותר, ומכאן שעבירות אלו נתפסות כטומנות בחובן סיכון חברתי גבוה יותר (ראו בעניין זה ג' הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ג' (הוצאת הקריה האקדמית אונו - תשע"א), עמ' 747-748, וההפניות שם). כאן גם יצוין, כי בעבירות שבוצעו ביחד עם האחר, לנאשם חלק מרכזי בהן ושאינו פוחת מחלקו של שותפו, וככל שהדברים נוגעים לאישום הרביעי - כאשר הנאשם הוא זה שמסיג גבול לתוך הדירה וגונב את הרכוש, בעוד שהנאשם 2 נותר בחצר הדירה - אף ההפך הוא הנכון.

עוד יוער, כי העבירה של דרישת נכס באיומים יכולה להכיל בתוכה מגוון רחב של התנהגויות, בין אם כאלה שחמורות פחות ובין אם כאלה שמצויות אך כפסע מעבירת השוד. במקרה הנדון, בשים לב, בין היתר, לכך שהנאשם לא נקט באלימות פיזית במהלך האירוע, דומני כי מעשיו, בגדריה של עבירת דרישת נכס באיומים, מצויים במדרג הנמוך של רף החומרה. לצד זאת, ועל אף שהנאשם היה קטין בעצמו בעת ביצוע העבירה, אין להתעלם מכך שזו בוצעה כלפי מי שהיה קטין, ושמעצם היותו כזה, זקוק להגנה של החברה והמשפט אף ביתר שאת.

בנוסף, ועל אף שעבירות ההתפרצות והסגת הגבול מטבען כרוכות בתכנון מקודם ברמה כזו או אחרת, שקלתי את העובדה כי אלו בוצעו שלא בתחכום ניכר וללא שימוש בכלים. מנגד, שונים הם פני הדברים בכל הנוגע לכתב האישום המצורף. שם אמנם אין אינדיקציה ברורה לכך שהנאשם כלכל צעדיו מבעוד מועד, אולם הלה פעל בתחכום וכמי שחשב על הדברים מראש, וזאת כאשר ביקש מהמתלונן למחוק את הנתונים שב"ענן" הטלפון הנייד ואת טביעת האצבע שלו,

וזאת על מנת שיוכל למכור אותו בהמשך.

אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות, הלה טען בשירות המבחן כי את אלו המיוחסות לו בת"פ 57265-06-15 הוא ביצע לנוכח התמכרותו לסמים ובשל מחסור כלכלי. ועדיין, איני רואה לייחס לכך משקל, בוודאי לא משקל משמעותי, לזכותו של הנאשם, שהרי כמעט לעולם עבירות ההתפרצות מבוצעות מתוך חסרון כיס, מה שעדיין אינו מצדיק את ביצוען או מפחית כהוא זה מחומרתן. בכל הנוגע לסיבה לביצוע העבירה של דרישת נכס באיומים, הרי שזו לא הובררה עד תום, אולם ממילא ייאמר כי אף אם המתלונן חב חובות לנאשם, אל לו לאחרון לגבותם בכוח הזרוע או באיומים, ובית המשפט לא יראה בכך הצדקה למעשיו הבריוניים. כמו כן, מיותר לציין כי גם סברתו של הנאשם לפיה המתלונן "צחק עליו" בטלפון אינה יכולה בשום אופן להוות הצדקה למעשיו. כאן אף מעניין לציין, שהנאשם אמר למתלונן כי הוא מסתפק בדרך פעולה זו אך משום שהוא חבר שלו, ואילו לבית המשפט נותר רק לתהות אם כך הנאשם מתייחס לחברים שלו, אזי כיצד הוא פועל כלפי אלו שהוא אינו תופס אותם כחבריו.

לבסוף ובאופן כללי, נתתי דעתי לעזות המצח ולהיעדר המורא שהפגין הנאשם עת ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום המצורף, ולא כל שכן בת"פ 57265-06-16, שם הלה ביצע שלוש התפרצויות והסגת גבול אחת תוך פרק זמן קצר. לצד זאת, והגם שמדובר בארבעה אישומים שונים, נדמה כי בכל זאת עסקינן בפרץ עברייני אחד ולא בדפוס פעולה מתמשך.

16. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, ייאמר תחילה ובאופן כללי כי על בית המשפט לגלות אפס סובלנות ולנהוג ביד קשה כלפי החודרים והפוגעים ברכבו של הפרט (ראו למשל, ע"פ 8831/08 **מדינת ישראל נ' אלשחרה**, (30.06.2010); רע"פ 9992/06 **וקנין נ' מדינת ישראל**, (07.11.2007); ורע"פ 1200/11 **יעקובוב נ' מדינת ישראל**, (14.02.2011)), וזאת כאשר על חומרתן היתרה של העבירות המבוצעות בקשר לרכב אף יכולים להעיד גם העונשים אשר נקבעו בצדן. ואכן, סקירת הפסיקה מלמדת כי במקרים שבהם הורשעו הנאשמים באישום אחד של התפרצות לרכב וגניבה ממנו, נקבעו **בדרך כלל** מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הינו מספר חודשי מאסר בפועל, אשר יכול שירוצה בעבודות שירות (ראו: רע"פ 4338/15 **פראג'י כהן נ' מדינת ישראל**, (23.06.2015); עפ"ג (מחוזי מרכז) 64042-05-16 **איברהים אבו רחיל נ' מדינת ישראל**, (20.09.2016); ת"פ (שלום רמלה) 51619-03-14 **מדינת ישראל נ' מנטלוט**, (09.06.2015); ת"פ (שלום ירושלים) 56919-03-14 **מדינת ישראל נ' שלודי**, (31.12.2014); ות"פ (שלום פתח תקווה) 6706-01-13 **מדינת ישראל נ' לוסין מגארי**, (10.11.2014)).

כאשר עסקינן בעבירה אחת של פריצה לרכב, ללא עבירות נלוות בצדה, נקבעים מתחמי ענישה מקלים יותר, שתחתיתם פעמים רבות היא במאסר על תנאי (ראו: ת"פ (שלום תל אביב יפו) 51993-03-12 **מדינת ישראל נ' בנימין קרקו**, (17.01.2016); ות"פ (שלום קריית שמונה) 32989-11-13 **מדינת ישראל נ' אנטולי פייקין**, (17.08.2014)). אם כי, מציון בפסיקה גם מקרים שבהם בגין עבירה בודדת של פריצה לרכב, נקבעו מתחמי ענישה המתחילים ממספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (ראו: עפ"ג (מחוזי ירושלים) 18387-10-15 **חוסאם כנעאן נ' מדינת ישראל**, (10.02.2016); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 7696-08-15 **אבו עצא נ' מדינת ישראל**, (21.10.2015), טרם פורסם במאגרים המשפטיים).

אשר לנאשמים שהורשעו בעבירות של הסגת גבול וגניבה, סקירת הפסיקה מלמדת כי ברגיל נקבעים בעניינם מתחמי ענישה שתחילתם במאסר מותנה וסופם במאסר לתקופות הנעות סביב 8 חודשים (ראו: ע"פ (מחוזי תל אביב יפו) 44787-10-15 **בנימין חכם נ' מדינת ישראל**, (14.12.2015); ת"פ (שלום טבריה) 20795-09-15 **מדינת ישראל נ' מג'ד חוסין**, (09.02.2016); ת"פ (שלום אילת) 57014-12-13 **מדינת ישראל נ' אמיל דנילוב**, (22.06.2015); ות"פ (שלום עכו) 50329-01-15 **מדינת ישראל נ' גרמן ייבדייב**, (22.03.2015)).

לבסוף, באשר לעבירה של דרישת נכס באיומים (לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין), סקירת הפסיקה מעלה כי בעניינים של נאשמים שהורשעו בביצוע עבירה זו, נקבעו על דרך הכלל מתחמים הנעים בין מאסרים למשך מספר חודשים, שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין מאסרים ארוכים יותר, לתקופות הנעות סביב 18 חודשי מאסר (ראו: ת"פ (מחוזי באר שבע) 3966-04-15 מדינת ישראל נ' עאמר אלאעסם, (01.02.2016); ע"פ (מחוזי חיפה) 23190-03-15 פרדו אברהם נ' מדינת ישראל, (28.05.2015); ת"פ (מחוזי נצרת) 1013/12 מדינת ישראל נ' יהודה ישראלוב, (30.09.2013); ת"פ (מחוזי נצרת) 13846-08-12 מדינת ישראל נ' נזאר בסול, (17.02.2013); ת"פ (שלום באר שבע) 35680-04-15 מדינת ישראל נ' בילל אלעביד, (09.10.2016); ות"פ (שלום תל אביב יפו) 1245-12-11 מדינת ישראל נ' ואסים מרעב, (22.09.2014)).

יוער, כי עמדתי לעיל על מתחמי הענישה שנקבעו בפסקי הדין השונים, בעוד שברי כי העונשים שנגזרו בכל מקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייניו האישיים של כל נאשם ונאשם, ובייחוד תוך שימת דגש על פרמטרים כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הליכי שיקום, קבלת אחריות והכאה על חטא, וכיוצא באלה.

עוד יצוין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנתה המאשימה וחלקה אף אוזכרה לעיל (ההגנה בחרה שלא להפנות את בית המשפט לפסיקה מטעמה). יחד עם זאת, העיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות הנדרשות, כאשר גם שומה עלינו לזכור כי גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית, ואין לגזור את דינם של הנאשמים על סמך הכותרות של העבירות שבהן הם הורשעו, אלא שומה על בית המשפט לבחון את הדברים לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין דין התפרצות לרכב וגניבת ציוד בשווי אלפי שקלים כדין התפרצות וגניבה של ציוד חסר ערך; ואין דין דרישת נכס מכספר בבנק ותוך שימוש בכוח כדין דרישת נכס באיומים ועל רקע חוב עסקי. כך גם, אך ברור הוא שעונשו של נאשם צעיר, שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק ושעבר שיקום משמעותי, לא יהיה כעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד ושנעדר כל אופק שיקומי. כאמור, כל מקרה צריך להיבחן בנסיבותיו שלו, כאשר ממילא השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

17. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, ובייחוד לנוכח **שילובן והצטברותן** של העבירות והנסיבות שנלוו אליהן, כפי שפורט, דומני כי מתחם העונש ההולם לו עתרה המאשימה הינו צר מדי ואף מקל במידה רבה, בוודאי ככל שעסקינן ברף העליון שלו. אולם כאמור זה מכבר, בית המשפט לא ישים עצמו כקטגור במקום המאשימה, והגם שהדבר איננו בלתי אפשרי, עדיין רק במקרים חריגים הוא יקבע מתחם מחמיר מזה שהמאשימה עתרה לקבוע. בענייננו, לא שוכנעתי כי המקרה הנדון הינו כה חריג עד שתהא הצדקה להחמיר במתחם העונש ההולם מעבר לעתירתה של המאשימה.

אשר על כן ומכל האמור עד כה, הריני לקבוע כי **מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין 8 ל-12 חודשי מאסר בפועל.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

18. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

19. בעניין זה, שקלתי לקולא את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר וייתר את הצורך בהעדתם של המתלוננים. כן נתתי דעתי לנסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה נפרסו בתסקירי שירות המבחן ובשלב הטיעונים לעונש; ולפרק הזמן שחלף מאז שהנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום שצורף. עוד זקפתי לזכותו של הנאשם את העובדה שהביע, ולו על המעשים המיוחסים לו בת"פ 57265-06-16, צער ואמפתיה כלפי המתלוננים. כמו כן, הנאשם היה עצור כשבועיים מאחורי סורג ובריא ובמשך תקופה ארוכה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי המעצר או הליך המעצר איננו "מקדמה על חשבון העונש", אולם מצאתי להעניק לכך משקל מסוים, ולו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

בנוסף, והגם שהכלא אינו זר לו, בית המשפט מביא בחשבון את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר מאחורי סורג ובריא, וזאת בשים לב לגילו הצעיר.

בהמשך לאמור לעיל, בית המשפט שוקל את העובדה כי את המעשים שבכתב האישום המצורף ביצע הנאשם עת היה קטין. בהתייחסי לכתב אישום זה, העמדתי לנגד עיני את הוראותיו של חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971, ואת רוח הדברים שעמדה מאחורי חקיקתו. כמו כן, בית המשפט מביא בחשבון את העובדה שהן בעת ביצוע העבירות שבת"פ 57265-06-16 והן כיום נמנה הנאשם עם קבוצת הגיל של "הבגירים הצעירים". אם כי, אציין מיד כי "בגיר צעיר" איננו "מונח קסם" ואין בו כדי להביא להקלה אוטומטית בעונשו של הנאשם. כן אפנה לפסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2420/15 **אברהם אבטליון נ' מדינת ישראל**, (29.11.2015), שם ביקש כב' השופט ס' ג'ובראן להבהיר ולחדד את דבריו בע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013), וקבע כי:

"פסק הדין בעניין פלוני לא יצר עילה "פסיקתית" נפרדת להקלה בעונשם של בגירים צעירים, אלא יצק תוכן המבוסס על המאפיינים המיוחדים אשר עשויים להתקיים בקבוצה זו, לתוך הכללים הקבועים בסימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין - אשר מאפשרים לייחס משמעות לגילו של נאשם, להתפתחותו, לבשלותו ולפוטנציאל השיקומי שלו בעת גזירת עונשו".

מנגד ולחומרה, בית המשפט מביא בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם (ת/1). כך, חרף גילו הצעיר צבר הנאשם באמתחתו שלוש הרשעות קודמות, וזאת בעבירות מתחום הסמים, איומים, קשירת קשר לביצוע פשע והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. לא זו אף זו, אלא שהנאשם הספיק לרצות זה מכבר מאסר בפועל בן 8 חודשים. למעשה, עברו הפלילי של הנאשם מלמד אודות אורח החיים השולי שאותו הוא מנהל מזה כמה שנים, על כך שהוא נעדר כל מורא מפני רשויות החוק וכי העונשים אשר הושתו עליו עד כה לא הרתיעוהו מלשוב ולבצע עבירות.

בנוסף, בית המשפט מביא בחשבון את העובדה שהנאשם דחה פעם אחר פעם את היד שהושטה לו מאת שירות המבחן, וכי כיום הוא נעדר כל אופק שיקומי, ואפרט. בתחילה, הנאשם הופנה לשירות המבחן, סיפר כי הוא משתמש בסמים, הביע רצון להשתלב בטיפול, והופנה למרכז לטיפול בנפגעי סמים (להלן: "**המרכז**"). דא עקא, הוא לא הגיע לביצוע בדיקות סמים בשירות המבחן וניתק עימו את הקשר. בדיון שהתקיים לאחר קבלת התסקיר האמור, ביקש הנאשם לקבל הזדמנות נוספת וטען כי הוא מעוניין לשתף פעולה עם שירות המבחן. חרף התנגדות המאשימה, מותב זה נענה לבקשתו והורה על קבלת תסקיר משלים. אולם, הנאשם לא השכיל לנצל את ההזדמנות הנוספת שניתנה לו ולאחר פגישת היכרות במרכז לטיפול בנפגעי סמים, שב וניתק את הקשר עם שירות המבחן. לאחר מכן, בדיון שהתקיים בבית המשפט סיפר הנאשם כי ערך את כל הבדיקות הרפואיות הנדרשות לשם קליטה לתכנית הטיפולית, כי התקשר למרכז ואילו לא לחזרו אליו, כי יש בידיו את תוצאות הבדיקות הנדרשות, וכי לא הספיק להציג למרכז משום שאך באותו היום הוא קיבל אותן. יחד עם זאת, כשנתבקש להציג לבית המשפט, מסר מפי באת כוחו כי הן לא בידיו כרגע. לאור השתלשלות זו ששבה וחזרה על עצמה, דחיתי את בקשתו של הנאשם להפנותו לקבלת תסקיר משלים, אולם אפשרתי לו להמציא את תוצאות הבדיקות הרפואיות לשירות המבחן. על אף האמור, ושלא במפתיע, כעבור כשבוע נמסר משירות המבחן כי

הנאשם לא יצר עימם קשר ולא הביא את המסמכים הנדרשים. כמו כן, כך נמסר, הנאשם לא יצר קשר עם המרכז לטיפול בנפגעי סמים.

בשים לב לאלה, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מגלה מוטיבציה מילולית בלבד לערוך שינוי וחסר כוחות ופניות להתמסר להליך טיפולי. כמו כן, שירות המבחן העריך (פעם נוספת) כי הפניה של הנאשם לשירותם לא תביא לשיתוף פעולה מצדו, וכי התנהלותו מעידה על חוסר יכולת, בשלב הזה, לערוך שינוי עמוק בחייו.

הנה כי כן, הנאשם לא השכיל לנצל את ההזדמנויות הרבות שניתנו לו, עמד במריו ופעם אחר פעם הקפיד לנתק את הקשר עם שירות המבחן. לפיכך, כאמור, הלה נעדר כיום כל אופק שיקומי. כאן יצוין, כי העובדה שהנאשם לא נרתם לטיפול, כשלעצמה, לא בהכרח תביא להחמרה בעונשו, אלא שבוודאי שהוא לא יהיה זכאי לאותה הקלה לה זכאים נאשמים אשר בחרו לשנות את אורחות חייהם, לשתף פעולה עם שירות המבחן ולהירתם להליך טיפולי. זאת ועוד, הנאשם מסר לשירות המבחן כי ביצע את העבירות המיוחסות לו בת"פ 57265-06-16 על רקע התמכרותו לסמים ומתוך חסרון כיס. אלא שגם כיום, בשים לב לסירובו של הנאשם להירתם להליך טיפולי, אותו מוקד מסוכן שעמד ברקע לביצוע העבירות טרם אוין, והרי שבנסיבות אלה ובהיעדר שיקולי שיקום, מקבלים שיקולי ההרתעה והגמול משנה תוקף.

20. בשולי הדברים אציין, כי ההגנה לא ביקשה להימנע מהרשעתו של הנאשם בעבירה של דרישת נכס באיומים ואף ביקשה להפנותו לשם קבלת חוות דעת מאת הממונה על עבודות השירות. נדמה כי הנסיבות שפורטו עד כה מדברות בעד עצמן, אולם למען הסר ספק אציין כי לא מצאתי כל סיבה שיהיה בה כדי להצדיק הימנעות מהרשעתו של הנאשם בעבירה זו. אשר על כן, ולמען הסר ספק, הריני מורה על הרשעתו של הנאשם בעבירה של דרישת נכס באיומים.

21. לסיכום, לאחר שנתתי דעתי למכלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות וליתר השיקולים הרלוונטיים ושפורטו לעיל, מצאתי כי באיזון הראוי ביניהם יש לגזור את עונשו של הנאשם באמצע מתחם העונש ההולם שנקבע על ידי לעיל, וזאת לצד ענישה מותנית והשתת עיצומים כספיים.

22. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר למשך 10 חודשים מאחורי סורג ובריח, בניכוי ימי מעצרו.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו הנאשם יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו הנאשם יעבור עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. פיצוי בסך 300 ₪ לכל אחד מעדי התביעה 2 ו- 5 בת"פ 57265-06-16.

ה. פיצוי בסך 750 ₪ לעד תביעה 4 בת"פ 57265-06-16.

ו. פיצוי בסך 1,250 ₪ לכל אחד מעדי התביעה: 6 בת"פ 57265-06-16 ו- 3 בת"פ 19233-08-14.

סך הפיצוי לכלל המתלוננים ישולם ב- 3 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם תוך 60 מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו.

מצ"ב טפסי פרטי ניזוקים.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ז. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

בהסכמת הצדדים, סכום הכספים שנתפס ע"י היחידה החוקרת בסך 433 ₪ יקוזז לטובת הקנס. היתרה תשולם בשני שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם בתוך 120 מיום שחרורו של הנאשם מן המאסר.

ח. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת רכוש, וזאת לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ניתן צו להשבת מכשירי הפלאפון שנתפסו - לבעליהם החוקיים, לרבות הנאשם;

ניתן צו להשמדת המוצג - משקפי שמש.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ח, 01 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים דלעיל.

באת כח הנאשם:

אבקש עיכוב ביצוע רכיב המאסר ו/או לצורך התארגנות, למשך 45 יום.

הנאשם משוחרר בתנאים מגבילים מעל שנה.

ב"כ המאשימה:

אנו לא נתנגד בנסיבות העניין ובלבד שהערובות תיוותרנה על כן.

החלטה

עמוד 9

על מנת לאפשר לבאת כח הנאשם לשקול הגשת ערעור לביהמ"ש המחוזי ו/או לצורכי התארגנות, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר למשך 45 יום מהיום.

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 14/11/17 עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, בטלפון שמספרו: 08-9787336.

העתק ההחלטה בדחיפות לשב"ס.

<#3#

**ניתנה והודעה היום י"א תשרי תשע"ח, 01/10/2017
במעמד הנוכחים.**

**ד"ר נגה שמואלי מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**